

MINISTER INFRASTRUKTURY

Warszawa, dnia 17 marca 2010 r.

TD-7wt-0701-7/10

SECRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 18.03 zał.
nr. 1805podpis. (Ment)

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 17.03.2010.....

nr. 1334podpis. Borusewicz

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego na 48 posiedzeniu Senatu RP w dniu 4 lutego 2010 r., przysłane przy piśmie nr BPS/DSK-043-2412/10 z dnia 16 lutego 2010 r., w sprawie wydawania karty parkingowej osobom niepełnosprawnym, przedstawiam następującą informację:

Znowelizowana z dniem 22 września 2009 r. *ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym* (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), wprowadziła nowe zasady wydawania karty parkingowej dla osób niepełnosprawnych. O wydanie karty parkingowej mogą ubiegać się, stosownie do art. 8 ust. 5 *ustawy Prawo o ruchu drogowym* osoby posiadające:

- 1) orzeczenie o niepełnosprawności,
- 2) orzeczenie o stopniu niepełnosprawności,
- 3) orzeczenie o wskazaniach do ulg i uprawnień

– wraz ze wskazaniem, o którym mowa w art. 6b ust. 3 pkt 9 *ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych* (Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92, z późn. zm.), które potwierdza fakt występowania u osoby orzekanej obniżonej sprawności ruchowej. Obniżona sprawność ruchowa to upośledzenie, które powoduje ograniczenia w samodzielnym poruszaniu się i przemieszczaniu.

Konsekwencją przedmiotowej nowelizacji jest z jednej strony możliwość ubiegania się o wydawanie karty parkingowej przez osoby niepełnosprawne, które nie ukończyły 16 roku życia, z drugiej strony doprecyzowanie warunków ubiegania się o wydanie karty parkingowej poprzez jednoznaczne wskazanie przesłanki obniżonej sprawności ruchowej (za pośrednictwem wskazania umieszczanego w wymienionych orzeczeniach), jako podstawy do ubiegania się o kartę parkingową.

Należy zwrócić uwagę na fakt, iż dokonana nowelizacja w pełni koresponduje z Zaleceniem Rady Unii Europejskiej z dnia 4 czerwca 1998 r. dotyczącym kart parkingowych dla osób niepełnosprawnych (98/376/EC), w świetle którego państwa członkowskie UE mają przyznać karty parkingowe dla osób, których inwalidztwo prowadzi do ograniczonej ruchliwości. Ograniczona ruchliwość stanowiąca przesłankę do wydania karty parkingowej w świetle przedmiotowego zalecenia, w prawie polskim potwierdzona jest poprzez wskazanie, o którym mowa art. 6b ust. 3 pkt 9 *ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych*, zawarte w wymienionych orzeczeniach o niepełnosprawności.

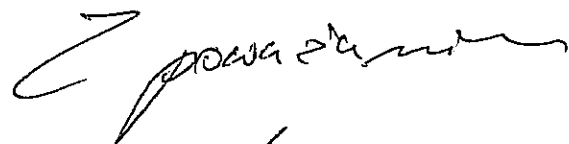
W konsekwencji nowelizacja przepisów *ustawy Prawo o ruchu drogowym* doprowadziła do zapewnienia zgodności rozwiązań przyjętych w prawie polskim z rozwiązaniami przyjętymi w prawie wspólnotowym, co nie pozostaje bez znaczenia biorąc pod uwagę uznawalność kart parkingowych przez państwa członkowskie Unii Europejskiej bez względu na kraj ich wydania. Ponadto takie rozwiązanie przyczyni się do eliminacji zjawiska wydawania kart parkingowych osobom nie posiadającym trudności z poruszaniem się i przemieszczaniem, co często uniemożliwiało korzystanie z uprawnień wynikających z posiadanej karty parkingowej osobom mającym trudności z poruszaniem się. Na ten fakt zwracały uwagę, w licznej korespondencji wpływającej do Ministerstwa Infrastruktury, Ministra Pracy i Polityki Społecznej oraz Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych, zarówno indywidualne osoby niepełnosprawne, jak też skupiające je lub reprezentujące organizacje pozarządowe. Zapewnienie zgodności rozwiązań prawa polskiego z prawem wspólnotowym oraz zagwarantowanie korzystania z karty parkingowej przez osoby posiadające obniżoną sprawność ruchową wymagało jednocześnie rezygnacji z wydawania karty parkingowej na podstawie orzeczeń lekarza orzecznika ZUS.

Celem wprowadzonego rozwiązanie było przede wszystkim umożliwienie korzystania z karty parkingowej osobom niepełnosprawnym, które rzeczywiście tego rodzaju pomocy wymagają, a nie osobom które jedynie legitymują się statusem osoby niepełnosprawnej. Jest to o tyle istotne, iż przed nowelizacją przedmiotowych przepisów o kartę parkingową mogły ubiegać się prawie wszystkie osoby niepełnosprawne (z wyjątkiem dzieci do lat 16 oraz osób zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności o przyczynie niepełnosprawności innej niż upośledzenie narządu ruchu i choroba neurologiczna), a to ze względu na brak kryterium obniżonej sprawności ruchowej jako warunku w stosunku do osób ze znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności oraz osób posiadających orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji albo całkowitej niezdolności do pracy. W konsekwencji z prawa do ubiegania się o kartę parkingową mogło skorzystać około dwa do trzech mln osób, co w praktyce przekładało się na jego ograniczoną skuteczność oraz oderwanie się od celu, któremu miało służyć. Wszystko to powodowało, iż osoby mające rzeczywiste trudności z poruszaniem się, miały coraz większe problemy ze skutecznym korzystaniem z uprawnień, ponieważ miejsca parkingowe przeznaczone dla nich były zajmowane przez osoby niepełnosprawne nie posiadające

stwierdzonej obniżonej sprawności ruchowej albo też osoby pełnosprawne, wykorzystujące bezprawnie karty parkingowe niepełnosprawnych krewnych lub znajomych.

Ponieważ osoba posiadająca orzeczenie lekarza orzecznika ZUS jest traktowana jako osoba niepełnosprawna (nie posiada ona jednak orzeczenia o niepełnosprawności ale orzeczenie o niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji), to też może ubiegać się o wydanie karty parkingowej pod warunkiem uzyskania orzeczenia o wskazaniu do ulg i uprawnień. Procedura wydawania tego typu orzeczeń jest uproszczona w stosunku do podstawowej procedury orzeczniczej (obejmującej wydawanie orzeczeń o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności). Zgodnie z art. 5a *ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych* w postępowaniu w sprawach o wydanie orzeczenia ze wskazaniem do ulg i uprawnień, zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności wydaje orzeczenie, w którym stopień niepełnosprawności określa na podstawie przedłożonych orzeczeń (nie tylko orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, ale również wydanych przed 1 stycznia 1998 r., orzeczeń KRUS, MON i MSWiA), natomiast wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3 *ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych* (w tym wskazanie obniżonej sprawności ruchowej), ustala stosownie do naruszonej sprawności organizmu i ograniczeń funkcjonalnych uzasadniających korzystanie z ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów. Postępowanie ma charakter jednoinstancyjny, przeprowadzane jest jednoosobowo przez lekarza – członka powiatowego zespołu, a za wydanie orzeczenia nie pobiera się opłaty.

W związku z powyższym, odpowiadając na pytanie Pana senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego stwierdzam, iż brak jest uzasadnionej potrzeby zmiany przepisów *ustawy Prawo o ruchu drogowym* – wprowadzonych Senackim projektem *ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym* – uchwalonych na 42 posiedzeniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 22 maja 2009 r.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Tadeusz Jarmuziowski
Sekretarz Stanu